

Hieronder een **fragment** uit het **addendum**
bij het boek

“Als de Dieren spreken konden”

ISBN 97890-75849-36-3 (harde kaft) of ISBN 97890-75849-37-0 (slappe kaft)

van

Christiane Beerlandt

U mag van deze tekst één exemplaar afdrukken voor persoonlijk gebruik.

*

Zilvervisjes

Op vraag van vele lezers uit Nederland...

Zij vragen om soepele koers te varen, je weg op te gaan, hier en daar wel even halt te houden, maar dan weer verderdoor te stromen, mee met jezelf. Om niet te blijven dralen en zeker niet in rottende elementen te blijven met je stokje roeren. Zoals in deze zaken uit het verleden waarvan je reeds goed weet: neen, dit hoort niet meer thuis in mijn leven. Maar mogelijk blijf je er nog eventjes in rondtoeren, met gedachten, in herinnering en daaraan gekoppeld bepaalde emoties. Boosheid, verwijten en kritiek, verontwaardiging, willen jouw gelijk halen, verongelijkte houding, willen rechtgezet zien, willen wraak nemen in bepaalde gevallen. Je blijft dan in de modder draaien, terwijl het leven het vraagt om los te laten.

Of wanneer je in het NU-moment weigert door te gaan, handelingen te stellen, een dynamiek te ontwikkelen. Je blijft mogelijk liever kletsen over (of denken aan) oppervlakkige dingen of zaken waar je best niet zo langer aan blijft kleven. Als geef je de kans aan de houtworm om zich duizend

1 | **Uit het addendum bij ‘Als de Dieren spreken konden’ © Christiane Beerlandt en Beerlandt Publications bvba**

Alle rechten voorbehouden. Geen enkele tekst uit deze website mag worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

maal te wentelen en te keren in datzelfde kleine plekje hout, tot er niets meer van zou overblijven. Zo wreet je jezelf op, zo vermolm je of ontkalk je of ontbind je jezelf.

Wil je een bepaald feit, een bepaalde gebeurtenis niet loslaten? Bijt jij je er nerveus denkend in vast? Hecht je nu groot belang aan zaken die eigenlijk bijzaak zijn in het leven, ja, ontaardt dit soms in obsessie? Dan vraagt dit van je om energieën die in je zitten te benutten in het uitbouwen van jouw hoofdweg. Je niet ergeren, niet langer vitten, muggeziften, noch je tijd verliezen in bijkomstigheden. Geen alibi's om niet te moeten evolueren, doorgaan!

Blijf je toch liever vasthouden aan het oude, durf je geen vernieuwing aan, een totaal loslaten en op autonome wijze jouw Weg opgaan/uitzoeken? Blijf je graag op conservatieve wijze hangen aan de wetten van je ouders, of van hen die het je 'leerden'? Oude indoctrinaties? Woel jij in dit oude 'warnest' en vertrouw je onvoldoende op de vernieuwende impulsen, scheppingsideeën en nieuwe krachten die in jou liggen te wachten op je doorstoot? Luister dan naar dat innerlijk gevoel, bouw op die intuïtieve kern in jezelf en ga door.

Zilvervisjes vragen je bovendien om het je hierbij warm en gezellig te maken: in jezelf, in je lichaam, in je eigen nestje, zodat je niet langer 'afhankelijk' bent van de aandacht, de warmte en de liefde die een ander je geeft. Je kijkt niet meer om naar al datgene wat je 'niet' hebt gekregen, naar datgene waarin jij je benadeeld of tekortgedaan voelt door de ander... je beseft nu dat jij het jezelf dient behaaglijk warm te maken, dat jij niet met de vinger naar de ander hoeft te wijzen maar het allemaal aan jezelf te schenken hebt. Vaak verwijt de mens de ander wat hij in zichzelf mist, datgene wat hij zichzelf onthoudt: bijvoorbeeld 'je houdt niet van mij' wil eigenlijk zeggen: 'ik geef onvoldoende liefde aan mezelf, misschien hou ik niet van mezelf'. Tijd dan om het roer te draaien, niet langer te treuzelen, vol liefde jezelf de kans te geven om uit het 'oude vertrouwde maar rottende nest van weleer vol gedachten en vals sentiment' te ontsnappen en een gloednieuw bestaan op te bouwen, regelrecht vanuit je authentieke zijn, in liefde zonder valse emoties.

Hou op met elke vorm van zelf-afremming, elke vorm van destructie, bedenk geen uitvluchten meer, steeds weer. Breng jezelf op het levenspodium en steek je niet weg! Treed tevoorschijn, in je echte

gedaante, verberg je niet achter een scherm van woordenkramerij, maar zeg nu eens eerlijk wat uit je wil komen, wat op je hart ligt, wat je voelt en wat er mogelijk schort. In ieder geval: kom eerlijk en open uit voor jezelf, verberg je ware aard niet en steek je werkelijke gevoelens en gedachten niet angstvallig weg. Jij hebt het recht om te zijn wie je werkelijk bent. Spreek maar vanuit jezelf, richt je op, besef je innerlijke waarde, je eigenheid aan geen ander gelijk en spreek/handel naar essentie.